

Lackfi János

Életre kódolt halólények

Részlet a Levágott fül című regényből

Levágott fület találni a saját ablakpárkányunkon, szerencsét hoz? Vagy váratlan vendéget? Vagy katonatiszt udvarlót? Van egy fülem, ez kétségtelen. Kétségbevonhatatlan, javítana ki Dönci, a magyartanár, mert így pontosabb. Mániája ez a pontosság. Mintha svájci óra lenne, amit beszélünk. Hát, amit én beszélek, az biztos nem az. És ha már itt tartunk, emeli fel ujját Dönci figyelemfelkeltőleg (figyelitek, micsoda szó! biztos tetszene neki!), nos, ha már itt tartunk (ismétli meg az érthetőség kedvéért), szóval, fiacskám, nem egy füled van, hanem három. Már ha a táskád füleit nem számítjuk, hehe. Dönci ugyanis humorizál is. A humor kitűnő szemléltető eszköz.

(Már ha ez humor egyáltalán, sűgom csendben, csak úgy magamnak, hogy Dönci ne hallja. Ha nektek az, hát az, nekem nem ez a humor. Hanem az olyan beteg dolgok, mint hogy mit csinál egy szőke nő három nagy öntöttvas golyóval egy kör alakú szobában? Egyiket elveszti, másikat eltöri, harmadikat elrontja... És ezen én órákig elszórakozom, mert újra eszembe jut a szőke nő bamba, szétsminkelt képe, vagy hogy hogyan lehet elveszteni és elrontani egy vasgolyót. Bár ma már a szőke nők is füles vasgolyót hajigálnak, mert az a divat az orosz hadseregben, kettlebellek hívják ezt a típusú fitneszt, elég ijesztően néz ki, mert ha figyelmességből elengeded a bazi nagy vassúlyt, amit iszonyú erővel lengetsz a levegőben, könnyen a szomszédnál kötsz ki egy-két közfaldarabbal együtt.)

Az van a beszéddel, hogy egyáltalán nem pontos dolog, elkezdesz mondani valamit, rögtön más lesz belőle, de lehet, hogy csak az én agyam van így huzalozva, speciális véglény vagyok. A Döncinek igaza lehet, éppen azért kellene megtanulnom a pontos beszédet, hogy ne kalandozzak el folyton. Előbb azért tudnom kellene, hogy akarok-e egyáltalán pontosan beszélni valaha ebben a túrós életben. Ehhez meg tudnom kellene, hogy mi akarok lenni ebben a túrós életben, de fogalmam sincs. Ha apámat kérdezitek, úgyse lesz belőlem semmi, puha vagyok, anyámasszony katonája.

A nyúlágás miatt mondta, hozzá van szokva, hogy levágja a finom bundás és túlságosan cuki, sötétszürke nyulainkat, akik állandóan zörögnek a ketrecükben, a kert végében. Újabban már nem veszem ki, és nem babusgatom egyiküket sem, pedig valami elképesztően selymes a szőrük, csiklandozza az arcot. A rugdalózásuk meg olyan, amilyen egy terhes nőnek lehet, amikor a baba rugdossa meg öklözi a pocakját. Az ölemben tartottam azokat a puffadt gombócokat, lefeküdtem az ágyamra, és a zakkant állatkák a mellkasomon szimatoltak, főleg Bohóc, a kedvencem, szeme körül azzal a vicces fehér folttal.

Jobb napokon azt gondolom, ilyen lehet a szerelem. Hogy rossz napokon mit gondolok, ne tudjátok meg. Általában ha hozzám ér a mások teste, mondjuk utcán, véletlenül, vagy egy olyan lány mellé kerülök a buszon, aki tetszik, vagy leszállás közben egymásnak nyomódunk, akkor tisztára elszibbadok, a térdem majdnem összecszik, a szívem eszetlenül püföl valamit a fülemben, a fejbőröm viszketni kezd, és érzem, hogy csupa vörös az arcom. Kikészülök, teljesen használhatatlan vagyok olyankor, ráz a hideg, szétéget a forróság, azt se tudom, fiú vagyok-e vagy lány, pontosabban csak azt tudom, hogy fiú. Egyszer egyik lány az osztályból azt mondta, maszat van a szájam szélén, laza mozdulattal odanyúlt, lepöckölte azt a morzsát. És abban a pillanatban, abból a pontból kiindulva, ahol a bőrömet

érintette, elkezdett robbanni a világegyetem, és a detonáció kábé száz kilométerre dobta tőlem azt a csajszit, ott lebegett és kapálózott, vészes gyorsasággal távolodott tőlem, és én is süvítettem hátrafelé, és mondtam valamit, biztos valami tök kedveset, mert tök kedvesen csinálta az egészet, de nem hallottam, mit mond, és hiába akartam mondani én is valami tök kedveset, nem jött össze, épp az atomrobbanás miatt. És már csak az visszhangzott a fülemben, hogy megunt, megvonta a vállát, hát te hülye vagy, mondta, és lelépett. Tényleg hülye lehetek, főleg olyankor. És azt gondolom, olyan lehet a szerelem, hogy a kedvesem teste egy idő után már nem zsidbaszt le rögtön, mert elfogad és elfogadom, és lehet úgy összebújni, mint egy nyúllal vagy egy díványpárnával, csak jólesik, semmi pánik vagy stressz vagy izzadás vagy bénázás.

És persze amikor apám a kezembe nyomta a borotvaéles kést, hogy nyírjam ki, akit szeretek, nem tudom, mit várt tőlem. Repült a kés a francba, én ugyan nem. Meg repült a pofon is a képeembe, hogyhogya én ugyan nem. Apám könnyen verekedett, mert akkor még nem jártam cselgáncsra, most úgy vágnám földhöz, hogy nyekken. Nem tudta, mire ad pénzt, a saját vesztére, pedig még azt is hozzáfűzte, végre valahol férfiembert faragnak belőlem, ha már neki nem sikerült. És végig kellett nézmem, ahogy megragadja Bohóc nyakán a bőrt, aztán kiszedi a többi közül. Végig magyarázott, mint egy hülyegyereknek, vagy mintha eztán egész életemben minden áldott nap reggeltől estig nyulakat kellene majd ölnöm és nyúznom, pedig amit mondtam, megmondtam, nyúlgyilkosságról szó sem lehet. Csináljátok, mocskos barmok, én ebben nem veszek részt!

Aztán megragadta Bohóc hátán a bőrt, fejfelé lógatta a szerencsétlent, és kézzel kúpan csapta, amitől átalakult élettelen bundává, tehetetlenül lógott lefelé, kettőt ha rángatózott. Hátsó lábánál felkötözve kezdte nyúzni szegény testét, eközben is végig magyarázott. Még imádságot is mondtam rá, őseink így áldoztak az éltető Nap istenének, aki mindeneket ellát eledellel, aki forró vért futtat ember és állat tagjaiban, vizeket keringet a földben és a fában, keletkeztet, megtart, gyarapít és szerteoszlat. Illékony az ember élete, mint füst a szélben, napjaink elsuhannak, mint a nyílveszők, de te megtartasz bennünket, Uram, a te bölcsességedben, a nekünk rendelt állatok húsával és eleven melegével, áldassék a te szent neved érte. Bocsáss meg, kicsi állat, hogy életednek végét szakasztva a magunkét fenntartjuk ebben a forgandó világban.

Jó vicc, Bohóctól bocsánatot kért, de tőlem eszébe sem jutott. Mit szólna, ha egy szép napon fellógatnám anyut vagy valamelyik kiscsajt, kivéreztetném, megnyúznám őket, és amikor nekem rontana, közölném, hogy bocsánatot kértem tőlük, és áldoztam eleink Istenének, megköpdösve a testet, és csipetnyi földet véve a számba. Mert abból vétettünk, és abba térünk meg. Jó, tudom, nem egészen ugyanaz, de így éreztem. És amit úgy érez az ember, az úgy van akkor is, ha igazából nem lenne úgy, sőt talán még úgyabbul van.

Na, idenéz, borotvaélesre fentem a pengét, szépen fent hagyom az állaton a térdzoknit, meg ne fázzon. Marha vicces, tisztára, mint a Dönci. Apám ennyiből elmehetne magyartanárnak. Kár, hogy amúgy fingja sincs a magyarról.

Ügyesen kibújtatom a lábát, a farkon visszahúzó a bőrt, és metszőollóval elcsippentem a csontot, így aztán a fark is a puha bundához tartozik majd. Igen, öreg, értem, ahhoz a puha bundához, amellyel Bohóc annyit csiklandozta az orromat.

Most pedig szépen a fejére húzom a pizsamát. A nyulak engedelmesebben vetkőznek ám, mint a kiscsajok, hallod-e. Ezt meg pláne utálom, ha perverz poénokat sütöget itt nekem. A saját apám.

Egészen a mancsig visszahúzó a kezeslábasát, látod? A nyakat közvetlenül a koponyánál nyisszantom, mert sok finom hús van rajta. A két mancsot is csitt, csett, ennyi. A bundát félre is tesszük, megtisztogatom később. A láb között kezdve végigcikkantok a késsel, egy

marokban kitépem az összes belsőseget, máj, szív jön a leveskébe, a többinek örül majd a Gubanc. Kivéve itt ezt a kis zöld kukacot, látod? Ez az epe, rettentő keserű. Szép, tiszta, vértelen dolog a nyúlpuclás, szaga sincsen, bezzeg a tyúk belei irtó büdösek.

Persze nem mondom, a vérengzésben van izgalom, különben ki nézne horrorfilmet, de hogy apám a szemem láttára szedje darabokra a barátomat, az már perverz. Van egy film, amelyikben két bolond hentes egyszer véletlenül emberhúst darál le, és attól fogva mindenki abból a csirkéből kér, így aztán kénytelenek bedolgozni a villanszerelőt, az adóellenőrt meg egyáltalán mindenkit, aki akadékoskodik velük. A vevők meg sorba állnak, és roppant elégedettek, egyedül a lelkész gyanakszik, aki úgy élte túl a repülőbalesetét, hogy halott feleségéből táplálkozott, míg a felmentő csapatok meg nem találták őket. Csakhogy én nem voltam olyan éhes, mint az a lelkész, úgyhogy öklendeztem, egy falatot se bírtam lenyelni Bohóc testéből.

A tetejébe még apám végigmagyarázta az egészet, mint egy dedósnak, így még brutálabbnak éreztem. Mint amikor hülyén nőtt két rágófogam, összegabalyodott a gyökerük, és irgalmatlanul fájt. Úgyhogy meg kellett műteni, szétkapni az állkapcsomat, kihúzni az egyik fogat, és helyére billenteni a másikat. Örültem neki állatira. A fogorvosnő idősebb mamika volt, komoly sminkkel meg egy fejére tupírozott műkonttyal, de ehhez képest olyan lendületes, mint egy húszéves. Jött-ment, csörömpölt, kérdezgetett, válaszolgotott, az egészből az sugárzott, hogy érti a dolgát. Jó volt látni. Már ahhoz képest, hogy mégis egy szájsebészeti rendelőben ücsörögtem.

Aztán jól megszívattam magamat. Zsazsa néni megkérdezte, ugye nem zavar, ha a fogorvos hallgató kis hölgynek magyaráz műtét közben? Elég csinos volt a hallgató, már csak ezért is rábólintottam. Öreg hiba. Először is nem gondoltam végig: ha egy lány vékony, csinos, csillogó szemű barna, és jól áll neki a fehér köpeny, akkor biztos, hogy a véres-nyálas pofánkkal kelthetjük benne a legjobb benyomást? Csak kérdem. Másrészt viszont a kommentált fogműtét során Zsazsa néni mindenről tudósított, amit egyáltalán nem akartam hallani. Lehunytam a szemem, hogy az egész ügyről megfeledkezzem, de a szájsebész hangja befurakodott a fülembé, és tudatta, hogy az érzéstelenítő fecskendővel pontosan hogyan is kell eltalálni a fogideget, látod, kicsim, ha itt eltévesztem, akkor mellé megy az egész. Jobb oldalról szűrni, így mindjárt más... A szikével kitapogatod a gyökér vonalát, látod... Ej, de kis engedetlenek, lehet, hogy szükség lesz a csontfűrészre... Vagy véső lesz a vége? Képzeld, volt egy olyan esetem, na, szegénynek az egész fejét áttataroztuk... Ebben még van ideg, kíváncsi leszek, mennyire fáj... Na most ha ilyen mértékű a vérzés, akkor két dolgot csinálhatunk... Mint valami helyszíni közvetítés a Pofám Leszakad arénából, ahol nem egyenlő esélyekkel csap össze a Kocogó Fogak FC és a Hajrá Szike csapata!

A cserkész táborban a parancsnokunk találta ki, hogyan avasson be minket a nagy bazi életbe, vagyis inkább a halálba, mely, mint tudjuk, az élet része. Persze lehet, hogy az élet a halál része inkább, nem tudni, halálra kódolt élőlények vagyunk, vagy életre kódolt halólények. A filótanár kifejezetten azt nyomatta, hogy az ember az egyetlen haláltudatú állat. Meg persze az egyetlen olyan állat, amelynek megengedik, hogy más állatok húsát vásárolja a TESCO-ban.

Szóval a Lali hozott a táborba egy kisgidát, iszonyú cuki volt, nézett a nagy, vizes szemekkel, kidülledő szemgolyókkal, és csupa fehér volt a szőre, mint egy öregember haja, hatalmas albínó szempillákkal pislogott. A szarva helyén két puha dudor, a hangja meg egy csecsemőé. Egy fához volt kikötve, ezek a csipiszek elképesztő könnyen szökdösnek, egyszer valahogy elszabadult, és felmászott az ágak közé, úgy kellett kihámozni, mert lejönni már nem tudott. Na, ez a Gigi, ahogy a csajok elnevezték, álló nap bennünket szólongatott a cérnahangján, mintha mi lennénk a kollektív szőrannyukája. A lányok persze rohantak is, feléledt bennük

az anyai ösztön, rügyeket meg leveleket meg fűcsomókat tépdestek neki, akkora hasa nőtt, mint egy sumóbirkózónak. Mintha terhes lenne egy még kisebb gidával.

Akik éjjeli őrségbe kerültek, és a tábor álmára meg a betolakodó ellenségre kellett éberen figyelniük, azok végképp összenőttek az állatkával, mert addig izgett-mozgott, míg az őr végre le nem telepedett mellé, és vakargatni nem kezdte. Eléggé lehetetlen volt nem megszeretni a pálcikalábú, cuki kis mocskot, ha akartuk, ha nem. Utolsó nap aztán eljött a mézsárlás ideje, kiderült, ha még nem tudtuk volna, hogy élet és halál puszipajtások. Lali állatorvos, szakszerűen ölte és nyúzta meg a Gigit, akit közben hálósákba fűrt arccal, némán zokogva egy falka lány siratott. Mi, fiúk ki nem hagytuk volna a henteletet, kezünket és arcunkat bekentük vérrel, és indiántáncot jártunk a tűz körül, ahol aztán kondérban Gigi főtt ebédre. A bölgéstől bedagadt szemű csajok adagját is megkaptuk, a legtöbb még krumpolit meg répát sem volt hajlandó zabálni abból a gulyásból, amely a kis kedvencükből készült.

Persze én is küszködtem a falatokkal, de azért legyűrtem mindet, hülye lettem volna mutatni, még megkapom, hogy béna kislány. A lelkem vegetáriánus, és minden legyilkolt cuki állatka sorsán hajlandó lennék pityeregni. Másfelől szeretem a húst, és van bennem egy túlélő tirannoszaurusz rex, győzzön az erősebb! A disznókat meg a marhákat persze kevés ember tudná legyőzni, ha nem lennének eszközei hozzá. Na de hiába, az ész is fegyver.

Gigitől még emléket is hoztam haza, megkaptam a két mellső lábát Lalitól, állatira tetszett a dolog, jó lesz kabalának. A szobámban egy hét alatt leírhatatlan bűz uralkodott el. Anyám vallatására jutott eszembe Gigi két praclija, melyek akkor már levet is eresztettek a hátizsákom zsebében, és megjelentek rajtuk az első kukacok, fogalmam sincs, honnan, ki szólt nekik, hogy buli van, talán pete formában hoztam még őket a kiskecske szőrében, tudom is én.

Most, hogy ez eszembe jutott, közelebb hajoltam a fülhöz, és szimatolni kezdtem. Eddig nem néztem úgy rá, mint egy darab húsrá, pedig ez sem utolsó szempont, ha meg akarom tartani. Szép, hogy meg akarom, naná, ki más talált még emberi fület, Nem semmi dolog. Fültulaj lettem, és ki tudja, milyen mocskos leszámolás áll az egész mögött. Dominiknak van otthon egy koponyája, egyszer a kezembe is foghattam. A faterja orvos, ő is annak készül, kapott a szülinapjára egy igazi Samukát. Izgalmas beleturkálni oda, ahol valakinek az agyában mindenféle gondolat szaladgált fel-alá. Talán az én koponyámba is beleturkál majd valaki, ha meghalok. Igazából szeretném is, ha turkálnának benne, ha cigit böknének a számba, ha kopogtatnák a csontomat, ha ijesztgetősen kattogtatnák az állkapcsomat, jobb lenne, mint hogy rohadjak a föld alatt, a soha semmiben. Majd írok végrendeletet, és felajánlom a csontvázamat valamelyik sulinak. Mondjuk az enyémmé. Ha fiatalon meghalok, és Dominik mégis inkább biosztanár lesz, mert nem veszik fel az orvosira, akkor rajtam is bemutathatja az anatómiát. Srácok, bemutatom egy haveromat, már nem él, de esküszöm, nem volt rossz csóka, míg még hús is lötyögött ezeken a csontokon. Á, ma már egyre több a műanyag csontváz. Etika meg higiénia meg mifene. A latin szavakkal csak a baj van. A Body-kiállításon bezzeg nem műanyag cupákokat meg nem is marhahús-tömböket hurcolásznak körbe. Rendes kínaiakat nyúztak meg az európaiak meg amerikaiak mulattatására. Kell egy kis tudományos borzongás mindenkinek!

Hoppá, megvan, hát ennek a fülnek még neve sincsen! Igazán adhatnék neki, hiszen mintha most született volna. Számomra legalábbis. Aki kutyát fogad be, az is elnevezi először az állatot. Fülöp legyen? Adná magát. Vagy Philip, angolosan! Mint egy professzor valami krimiben. Dr. Philip, legyen szíves áttekinteni a boncolási jegyzőkönyveket, és összegezni a DNS-labor eredményeit! Várjunk csak! Miért ne lehetne ez a fül arisztokrata? Királyi fül vagy legalább hercegi... Ez az! Hopp, isteni szikra! Félix lesz az ő neve! Nevezte őt az ő nevére Félixnek, és látta bizony, hogy ez jó! Félix félherceg. Vagy Félix fülherceg. Igazán megtisztelő, felség, hogy én lehetek egyszemélyi testőre!

A fene tudja, ennek a felségnek most még nincsen szaga, de biztos hamar lesz, ha benn tartom a szobában. Anyám szokta szagolgatni a csirkehúst, nem verték-e át a boltban, főleg nyáron döbbenet gyorsan beindul a bomlás, hiába, a hulla, az hulla, még a tányéron is. Na, azért emberfület falatozni eszem ágában sincsen. Kis hagymával, gombával, porcogósan.

Valamit azonban tenni kell.

Bebalzsamozni, mint a múmiákat...

Formalinba pakolni, mint az embriókat a múzeumban...

Láttam sokféle szörnyszülöttet, összenőtt koponyájú sziámit, békalábast, kígyóformát, marslakót, pontfejt, olyat, amelyiknek a hasából egy láb nő ki.

A formalin szétmarja az orrot, Dominik azt mondta, az orvoshallgatók egyfolytában sírnak, míg boncolnak. Mintha siratnák azt a szegény tagot. Nem lehet könnyű kibírni, mikor mondjuk hónapokig vagdossák ugyanazt a testet, rajta tetkón a nők neve, akiket szeretett. Mindennap elköszönnek tőle, és mindennap visszatérnek hozzá, hogy mondjuk a szíve után kicsit az agyát is felszeleteljék. Vagy a fülét.

Persze honnan szereznék formalint? Patikából? Háztartási boltból?

Na, és minek kell az neked?

Van egy fülem, szeretném tartósítani.

Füled, aztán miféle füled?

Hát, csak ilyen normális, emberi, tessék nézni! Mindig magamnál tartom.

Ó, hát ilyen? Most már értem. Tizenhét éves srác, zsebében egy levágott füllel.

Felejtős. Kirakhattam volna az ablakpárkányra, amilyen hideg van most. És ha egy macska levadássza? Vagy valami madár? Vagy feltámad a szél, és lefújja onnan? Meg aztán amilyen hülye idők járnak, hol fagy, hol felmelegszik az idő, a végén kiolvad és megrohad, mint a két kecskeláb.

Ősember módjára vacsoráztam, kussolva dobáltam magamba a kaját, a fül járt az eszemben, fura elképzelni egy fület, amint az ember eszében járkal föl-alá. Nem volt könnyű helyet találni neki odafenn, a szobában. Míg hidegre nem teszem valahogy. Vagy be nem balzsamozom. Vagy formalinba nem áztatom. Vagy meg nem főzöm kocsonyában. Egy fülnek normálisan van helye, a fejünk jobb vagy bal oldalán függeszkedik, nem szoktunk tanakodni, hol a fül helye. Ki gondolná, hogy ekkora macera van vele, ha lekerül onnan? Az emberek kilencvenkilenc egész kilencvenkilenc század százaléka úgy éli le az életét, hogy elképzelni sem tud más helyet a fülének, mint ahol eredetileg, születésekor találta. Internetes szavazás, ha látni akarja az eredményt, adja le voksát.

Ön szerint hol van egy emberi fül normális helye?

A. Egy srác zsebében. B. Zöltséglevesben. C. A rendőrségen. D. A feje kétoldalán.

Fül szempontból rém sablonosan éljük le az életünket.

Néha kipucoljuk.

Olykor zsírtalanítjuk.

Begyullad, cseppenteni kell bele.

Belemegy a víz az uszodában, és fél lábon kell ugrálni, hogy kiduguljon.

Közben azt kántálni, hogy tavi király a vízben, dugaszold ki a fülem...

Kivörösödik, ha hazudunk, ha kiderül, hogy valaki tetszik nekünk, ha zavarban vagyunk.

Megvakarásszuk, elgondolkodva morzsolgatjuk a cimpát.

Néha tükörben rácsodálkozunk, milyen furcsa csigavonalai vannak.

A lányok kilövetik, fülbevalókkal aggatják tele.

Újabban a fiúk is. Kis karika, fémbogyó, ízlésesen lecsüngő kereszt.

Egészen hidegrázós fültágítókat is tesznek bele, mint a bennszülöttek. Féltényérnyi krikák vékonyítják madzaggá a szanaszéjjel nyúlt fülcimpát. Borsózik a hátam tőle.

A lányok azt mondják, néha begyullad, akkor kenetetni kell, nem hordhatnak benne semmit.

Az öregek kivagdossák belőle a szőrszálakat.

Amúgy ki figyel a fülére egy percnél tovább?

Legfeljebb a lapátfülék, akik egy életen át próbálják a fejükhöz tapasztani tükör előtt, persze teljesen hiába. Ránövesztik a hajukat, hogy ne lehessen látni, de a lapátfülek ravaszak, és látványosan kikukkolnak a hajzuhatagból. Nincs menekvés.

Ma már vannak persze plasztikai fülműtétek. Vége az elálló fül okozta frusztrációnak, olyan szépen kiszabják ollóval a porcogót, mint valami divatos ruhaanyagot. Öröm nézni. Kisfül, nagyfül, közepesfül. Vagy lenyisszantott igazi fül helyett menő fülprotkó: műporcogóba beépítette csipszekkel.

Lehet, hogy ez az én fülem is így került ide, kikapta egy varjú a Smart Ear magánklinika kukájából, aztán elejtette. Na persze, pont a mi ablakpárkányunkra, mint valami mesebeli postagalamb a levelet. Önnek egy üzenete érkezett.

Miféle fickó rakhatta ide, és miért?

Adja magát, hogy meg kellett szabadulnia a fültől mint bűnjeltől. De miért hozta egyáltalán ideig?

Vagy nekem szánta figyelmeztetésnek, mint a levágott lófejet, amit a Keresztapa talált meg az ágyában?

Valaki egyszerűen elhagyta a fülét? Egyszer a füledet fogod elhagyni, kisfiam!

Nem volt értelmes magyarázat, bár azért reméltem, hogy előbb-utóbb kiderül valami. A fül rejtélyes gazdája hírt ad magáról. Nyilván. Elváltoztatott hangon felhív:

TAGYA A FULET AGY BORÍTÁKBA, ES HAGYJA OTT A PADON, NE PRÓBALKOZ-ZON SAMMIVAL!

Rám van bízva, meg kell őriznem, mint a lángot, továbbvinnem, mint a stafétát. Fülstaféta. Vicces egy sport. Én lettem a fülfelelős. A főfülfelelős.

Mindenesetre tárolnom kell, az biztos. Helyet találni neki. Hol van egy levágott fül megfelelő helye egy átlagos fiú szobájában? Betettem a fiókba. A fiókban található posztitek, gemkapcsok, tollak, papírok, pecsételők, kimustrált számítógép-egerek, CD-k, régről maradt meccsboksok, fröccsöntött indiánok, legók, csapágygolyók, kimerült ceruzaelemek, régi mobiltöltők, mindenfélék közé.

Alá.

Mögé.

A fiók leghátuljába, nehogy valaki megtalálja.

Aztán eszembe jutott, mennyire szeretnek a lányok a fiókomban turkálni. Majd bezárom az ajtót. Na és mit szólnának a szüleim az állandóan zárva tartott ajtóhoz. Szerintetek? Biztos arra gondolnának, pornót tartok valahol. Pedig kidobtam azt a régi *Playboyt* is, amit Dominiktól kaptam. A mostaniakban már nincsenek is pucér nők. Dominik faterjának, aki nagymenő orvos, jár a lap. És a faterja mindig odaadja neki a régebbieket. Azt is mondta neki a fater, hogy nincs az önkielégítésben semmi rossz, ez vegytiszta biológia, a fiatalok így ismerik meg a testüket, ne legyen újdonság, mire használni kell. Azt is mondta a faterja, hogy nem baj, ha Dominik csajt hoz fel a lakásba, majd ő falaz nekik. Kondomot talál az egyik fiókban, használja nyugodtan. És ha mégis baj történik, számíthat a faterra, vannak jó nőgyógyász ismerősei. Diszkrétek. Persze ha már ilyen férfialapon jóban lettek egymással, jobb, ha Dominik nem túl közlékeny az anyukájával. Nem kell, hogy a muter tudjon a hölgypácien-sekről, néha kényelmesebb a doktor úr lakásán lefolytatni egy-két rutinvizsgálatot. Dominik faterja szélesen vigyorgott, Blendamed-mosollyal, olyan erőltetetten, ahogy sose szokott.

A plébi mindig mondja, az ifjúság szép lassan kifacsarja magából az életerőt, mármint a pornóval vagy akár a házasság előtti felelőtlen szexszel, és aztán nem marad olyan hasznos és szép dolgokra, mint pölö egyházközségi lelki napon teát töltögetni mosolyogva, mint öregasszonyoknak fát vágni télire, mint cserkészkiránduláson fülelni az énekesmadarak csivitelését a lombok közt, mint kézen fogva sétálni egy rendes katolikus lánnyal az alkonnyatban. Pedig mindezek megfizethetetlenek, a többire pedig ott a Mastercard. Na jó, lehet, hogy igaza van, elmentem a templomkertbe, a feszület elé, és beszélgettem Jézussal, aztán letettem a templom egyik padjára a *Playboyt*, és elrohantam, vissza se néztem, és utána még vagy egy órát sétálgattam a környéken, megrugdostam a rácsot, hogy tomboljanak a kutyák, fenyőtobozokat hajigáltam, köveket rugdostam, megkergettem a galambokat, a fejem pedig zakatolt rettentően.

Aztán eszembe jutott egy szőke lány nagyon kék szeme a magazinból, eszembe jutott a nagyon rózsaszín mellbimbója, állítólag Japánban a nők sminkelik a mellbimbójukat, ezt az interneten olvastam, persze nem minden igaz, amit az ember az interneten olvas. Ez attól még lehet igaz, én legalábbis el tudom képzelni a japán nőkről, igaz, soha egyet se láttam élőben. A szőke lány cseppet sem volt japán, ígézően bámult, és én tudtam, hogy photoshop meg sminkes meg speciális fotósűrők nélkül negyedennyire sem lenne ígéző, inkább valami lerobbant ribanc, akiben rendszeren van már kilométer, a szeme körüli mély karikákat mindig ki kell púderezni.

Állandóan vihog, mert folyton anyaggal ütteti magát.

Vagy hányásszagú a szája, mert két percet nem bír ki egy korty pia nélkül.

A testét is sminkelni kell, mert a stricije veréssel bírja jobb belátásra, ezért csupa lila folt, mint egy elcseszett zsiráf.

Minden ok nélkül bőgni kezd, taknya-nyála egybefolyik, mert a hátán bazi erős ragasztószalaggal összecsíptették a bőrt, hogy olyan feszes hasa legyen, amilyen senkinek sincs.

Legalábbis így mondta a Petya, akinek fotós a faterja, és elég gyakran segít neki, létrákat pakolász, tartja a derítővásznat, állítgatja a reflektorfényeket meg a ventilátort, ha szélfújta képeket kell csinálni, és szórni a leveleket mondjuk egy őszi divatkatalógushoz. Petya hencog, hogy egy-két topmodell már simán lepottyant neki, tudna mesélni hosszú combokról meg állommellekről meg gyönyörű tetkós vállakról satöbbi. Éreztem egy kis ellentmondást abban, ahogy az előbb jól értesülten leócsmaalta ezeket a lányokat, meg ahogy felmagasztalta őket, amikor arról volt szó, hogy az ágyába bújtak, de a Petya ilyen volt, szeretett felválni és összevissza beszélni. Ha meg szembesítettük vele, hogy mit mesélt két perce, és hogy az egyáltalán nem passzol sem azzal a szöveggel, amit egy perce nyomott, sem azzal, amit három perce, csak bámult, mint a borjú.

Mint aki azt se tudja, hol van.

Mint aki azt se tudja, kivel beszél.

Mint aki most pottyant le az égből.

Mint az a csöves, aki a téren megkérdezte anyámat, hogy:

Neharaguggyon, naccságos asszony, nemtuggya megmondani, hol vagyok most?

Mire anyám mondta neki, hogy hát itt, a Podmaniczky téren, jóember!

Mire az visszakérdezett: Na jó, de melyik bolygón?

Miután ott hagytam a templomkert padján a szexújságokat, és egy óra hosszat loholtam fel-alá a környéken lüktető fejjel és zibongó erekkel, eszembe jutott az a szőke lány, és jobban sajnáltam a képét, mint amikor azok az osztálytárs lányok jutnak eszembe, akikbe egy kicsit vagy nagyon szerelmes vagyok. Bizonyos értelemben a szőke lány sokkal jobb ismerősöm volt, mint az osztálybeli lányok, hagyta magát nézni, és én sem kaptam félre a tekintetemet, olyan hosszan nézhettem, amilyen hosszan akartam, aztán történt közöttünk, ami tör-

tént, és eszembe jutott, hogy ez csak egy rossz magazinribanc, besuvasztottam az ágy alá, de megint elő kellett kotornom, és megint visszadobnom a pokolba, se vége, se hossza nem volt a hercehurcának.

Illetve most vége lett a románcnak egyszer s mindenkorra, erős voltam, ott hagytam, és kiteptem őt a szívemből, a szememből!

Úristen, mit tettem, ott hagytam a padon a szerelmemet, a szajha királylányomat, akit rongyosra nézegettem...

Miféle királyfi vagyok én, miféle legkisebb fia a szegény embernek, mi a francnak indulok világgá, miközben ott volt az ágyam alatt a mindig előhúzható királykisasszony.

A ragyogó, olvasztott mézbe fagyasztott tündér...

Az üvegkoporsóban fekvő, mérgezett Hófehérke, aki már nem szól vissza, nem perel, hogy hé, te hét törpe, tessék a szobát kitakarítani, tuti, hogy nem írtátok meg a leckét...

A száz évig alvó Hamupipőke, akivel álmában azt művelek, amit csak el tudok képzelni...

Itt a kincs, a főnyeremény, a lábam elé hullott, dédelgettem, egészen az enyém volt, én pedig bolondul lemondtam róla, vajon kinek a martaléka lesz most, melyik perverz állat mocskos fantáziája csap le rá? Isten tudja, milyenek azok a pasasok, akik efféle magazinokat nézegetnek. De hiszen én is... Én is Isten tudja, miféle pasas vagyok?

Lehet, hogy még nem vitték el, lehet, hogy ott pihennek a magazinok érintetlenül. Ha látta is valaki a templomkertben, az erre járkálók vallásos népek, hozzá nem nyúlnának az erkölcsi fertőhöz. Biztos elvitte már valami rémes, nyálcsorgató, szőrös orrlíkú szatír. Egy tisztességesnek látszó, de valójában velejéig romlott matektanár. Egy családos apuka, akitől elhidegült a felesége, és most színes újságokkal vigasztalódik.

Ott van, látom a padot.

Eltűnt, ég veletek, álmok! Talán ez volt az Isten akarata, hogy megtisztuljak, hogy levessem a régi embert, mint valami kígyóbőrt, ott hagyjam az úton, és új emberként menjek tovább. A plébi biztos ezzel biztatna. Isten megbocsátott, menj, fiam, és többé ne vétkezzél. A futástól lihegem álltam ott, nincs más, mint beletörődni.

A következő pillanatban meg már mint az őrült, túrtam ki a közeli szemetesek tartalmát, a zarándokok hozta csirkecombok csontját, uzsonnás zacskókat, cigicsikkeket, rágókat, petpalackokat, energiaitalos dobozokat, még egy biciklipedált is találtam, el nem tudom képzelni, ki a fene dobhatta azt ide.

Pedál nélkül bringázott tovább?

Itt cserélte ki új pedálra?

Az egész biciklijét szétkapta, és minden darabját egyenként dobálta ki a park szemeteseibe?

Nem ez érdekelt persze a legjobban, az agyam, mint egy vadászkopó, magától száguldott ezen a hasztalan vérnyomon, míg én álltam ott pedállal a kezemben, áramütötten.

Keresel, valamit, kisleány, érdeklődött egy idős bácsi tők simára borotvált képpel, puha kalapban, vékony keretes szemüvegben. Túl sok jóindulat volt a hangjában. Irtózom a túl kedves bácsiktól. Anyámék folyton az ilyenekkel ijesztgettek minket. Minden kellenél nyájasabb bácsi élete sötét és undorító titok. Mint mikor próbálsz kipucolni a mosdó szifonját, és felbugyborog a fekete szutyok, ami orrunkból, szájunkból, bőrünkéről távozott, és most összesűrűsödve beköszön újra: hellóka! Rohanva hagytam ott Szutyok bácsit, a kitűrt szemeteseket, a biciklipedál meg csak jó néhány sarokkal később esett ki a kezemből. Csak amikor elejtettem, jöttem rá, hogy mostanáig cipeltem. Az ujjaim már egészen elzsibbadtak, olyan erővel szorongattam azt a nyavalyás vasdarabot.